

По онова врѣме нѣмало старци, нито баби, защото по нѣкакъвъ старъ обичай, всички хора, щомъ позастарѣвали, се убивали. — Затова и боляритѣ нѣмало кого да попитатъ, свършвало ли се е и други пѣтъ житото и откъдѣ се е намирало тогава жито за сѣме. Само единъ боляринъ много обичалъ баща си, та не билъ го погубилъ, а го ималъ скритъ въ една стая и тамъ скритомъ си го хранѣлъ.

Когато си отишълъ у дома и този боляринъ билъ така угриженъ и замисленъ, както и другаритѣ му. Грижата му отъ день на день ставала все по-голѣма и по-голѣма. Най-послѣ той захванълъ и да не може да спи, а недѣлата се свършвала — оставало още само единъ день. Тогава боляринъ отишълъ при скрития си баща, да се прости съ него, тъй като на другия день ще го погуби царя.

Стареца, като видѣлъ сина си повѣхнълъ — посърнълъ, попиталъ го:

— Синко, боленъ ли си, какво те боли?

— Не съмъ боленъ, рекълъ боляринъ, — ами утрѣ царьтъ ще ме погуби.

— Защо ще те погуби, синко, да не му си сгрѣшилъ нѣщо?

— Нищо не съмъ му сгрѣшилъ, татко, ами житото се свършило по цѣлото царство, та нѣма отъжде да се залови сѣме; царьтъ ни свика и ни заповѣда — отгдѣ-отгдѣ до утрѣ да намѣримъ жито за сѣме. Ако не намѣримъ всички боляри ще погуби. . . . До сега никой не е намѣрилъ, а остава още само единъ день. . . . Ще се измине и той, а съ него — и нашия животъ. . . .

Стареца се засмѣлъ и казалъ:

— И отъ това ли те е страхъ? . . . Кажи на царя да заповѣда на всичкитѣ хора въ царството си да разровятъ мравуняцитѣ: тамъ ще намѣрятъ жито и отъ него ще се завѣди изново.

Боляринъ се зарадвалъ, и на другия денъ като отишълъ при царя, видѣлъ всички боляри, че стоятъ отчаено прѣдъ царския тронъ. Тѣ вече били съобщили, че не могли да намѣрятъ жито и царя тъкмо заповѣдвалъ да ги изведатъ край града и да ги посѣкнатъ . . .

— Стой, не погубвай боляритѣ си, царю честити! извикалъ последния боляринъ. Азъ испитахъ отгдѣ може да се вземе жито за сѣме.